

Jessie Wood
en de Verborgen Tragedie

Van dezelfde auteur:

Jessie Wood en de Verloren Diamant

JESSIE WOOD EN
DE VERBORGEN
TRAGEDIE

Tine Daelmans

Eerste druk: april 2025
Tweede druk: juni 2025

Schrijver: Tine Daelmans
Coverontwerp: Baby in red
ISBN: 9789465203607
© 2025 Tine Daelmans

Hoofdstuk 1

Wees de slimste

‘Komaan, Jessie! Sneller rennen! Je hebt niet voor niets zo hard getraind! Zorg ervoor dat ik je zo meteen niet in mijn auto geladen krijg,’ zei een stem die uit een sporthorloge kwam die Jessie om zich droeg. ‘Ik vertrek over dertig seconden, dus als ik jou was, zou ik een tandje bijzetten.’

‘Ik ren nu al zo hard als ik kan, Jake!’ antwoordde Jessie hem pittig.

‘Wat ben jij? Een watje?’ Hij wist precies waarmee hij haar kon motiveren en dat was meestal door haar te irriteren en uit te dagen.

‘Jij hebt makkelijk praten vanuit je wagen!’ zei Jessie kattig.

‘Wil je voor de test slagen of niet?’ vroeg Jake streng en Jessie zweeg. ‘Dat dacht ik al! Luister dan naar mijn advies en ga ervoor!’

‘Ben je niet te hard voor haar?’ vroeg Jimmy, die eerder ongewild Jakes passagier was.

‘Te hard? Jij hebt geluk dat jij niet standaard in het veld staat. Als dat zo was, zou ik eens hard voor jou zijn en jou eens laten werken,’ zei Jake gemeend. Hij staarde Jimmy zuur aan.

‘Oké, oké ... ik zwijg al. Jij bent de trainer,’ stamelde Jimmy.

‘Beter van wel. Hou jij haar hartslag en locatie en dat soort dingen maar in de gaten met je tabletje.’

‘Ja, natuurlijk ... als ik niet wagenziek word met jou aan het stuur ...’

‘Drie ... twee ... één,’ telde Jake af. Met piepende banden reed hij de weg op. Jimmy wist niet waaraan hij zich moest vasthouden om zich veilig te voelen. Jake kon geweldig goed rijden, maar Jimmy hield niet van de snelheid, verre van zelfs. Dat kon je van

zijn gelaat en houding aflezen – hij duwde zichzelf in zijn zetel, trok een raar, gek, gezicht en verstijfde van de angst.

‘Oké, waar is ze?’ vroeg Jake vastberaden.

‘Euhm ... eh ... zes straten verder, richting het oosten,’ antwoordde Jimmy, die zich probeerde te herpakken.

‘Dan moet ze nog acht straten afleggen tot aan het CIA-kantoor. Dat zal nipt voor haar worden,’ concludeerde Jake, terwijl hij af en toe een auto op het nippertje ontweek of voorbij scheurde. In een dorp rijden met deze snelheid was niet bepaald zonder risico’s.

‘Waarom vallen we de gewone burger ook alweer lastig met deze dodentocht?’ vroeg Jimmy.

‘Ik hou ervan om zo realistisch mogelijk te werk te gaan.’

‘Jij bent gek.’

Dit dachten de mensen waarlangs ze passeerden waarschijnlijk ook. Jake kreeg boze blikken naar zich geworpen en koosnaampjes waaronder: idioot, gek en wegpiraat. Jake stak een keer als antwoord zijn middelvinger omhoog. Iedereen wist natuurlijk ook onmiddellijk wat dat betekende – het boeide hem geen hol. Jake en Jimmy kwamen steeds dichterbij het rode puntje op de gps dat Jessie voorstellen moest. Plots zagen ze een dame die een sportlegging, een zwarte hardlooptop en loopschoenen droeg. Haar haren waren in een hoog aangezette paardenstaart geknoopt. Het was Jessie.

‘Daar ben je dan,’ zei Jake.

‘O shit,’ vloekte Jimmy. Gauw zette hij zijn microfoon aan, zodat Jessie hem horen kon. ‘Rennen, Jessie!’ riep hij.

‘Wat doe je! Zet dat ding uit!’ gromde Jake.

Jessie liep een heel eind voor hen. Toen zij haar vriend hoorde spreken, stopte ze enkele tellen om te kijken waar de zwarte wagen – een Land Rover – waarin hij en Jake zaten, zich bevond. Jessie zag hem vlug naderen en zette het op een lopen. Ze werd plots gedwongen om een andere route te nemen dan de route die ze eerst in gedachten had. Rechtdoor was namelijk niet langer een optie –

de wagen zou op een rechte baan alleen maar aan snelheid winnen en Jake zou haar zo te grazen hebben. Vlug sloeg ze de eerste weg in die ze tegenkwam en daarna nog eens en nog eens, met als gevolg dat de Land Rover veel bochten moest maken. Hierdoor moest Jake wel afremmen. Jammer genoeg waren deze scherpe bochten voor Jimmy's maag minder goed. Bij elke bocht die ze namen, werd Jimmy steeds misselijker.

Jessie raakte intussen uitgeput en pufte. Af en toe keek ze om. Plots was de Land Rover verdwenen. Goed, dacht Jessie, want hierdoor had ze tijd om op adem te komen. Ze boog zich voorover, met haar handen steunend op haar bovenbenen en ademde enkele keren diep in en uit om haar ademhaling weer onder controle te krijgen. Lang had ze hier echter de tijd niet voor, want daar was Jake weer met zijn rijkunsten. Hij driftte de hoek om. Jessie hoorde het, keek onmiddellijk op en schoot weer in actie – ze spurtte de longen uit haar lijf. De Land Rover was wel erg dichtbij. Ze wist dat er verderop een smalle zijstraat was en dat daar geen wagen zou tussen passen. Uiteraard zagen ook Jimmy en Jake deze smalle straat op de gps.

‘Gewoon ter info: als je haar niet hebt voor ze daar is, zijn we haar kwijt,’ expliciteerde Jimmy, al moest hij dit helemaal niet uitleggen.

Jake gaf plankgas en reed Jessie voorbij. Hij ging op de rem staan en gooide de auto dwars voor haar in om de weg voor haar te versperren. Jessie stopte. Ze wist niet wat te doen. Jake stapte uit de wagen. Jimmy bleef zitten en keek toe. Hij wist dat Jessie geen gewone jonge dame was en dat ze iemand was die impulsief reageren kon, maar dat dit haar in de meeste gevallen ook wel ten goede kwam. Jake liep langs de voorkant van zijn wagen door, haalde een pistool van onder zijn kleding vandaan en richtte het op Jessie.

‘Handen omhoog,’ beval Jake. Jessie deed wat hij vroeg. Ondertussen keek ze in het rond om te zien of er nog een uitweg was.

Dat was Jake niet ontgaan. ‘Maak het voor jezelf niet moeilijker dan het al is,’ zei hij. ‘Doe geen domme dingen. Stap gewoon in de auto.’ Desondanks dit een test was, was Jake doodserius. ‘Je krijgt volgende week een herkansing om deze test opnieuw te doen en om te slagen. Volgende keer beter.’ Maar daar nam Jessie geen genoegen mee.

‘Jimmy, wat doe je?!’ riep zij opeens. Jake keek direct naar Jimmy om te kijken wat hij bekokstoofde, maar Jimmy deed helemaal niets. Jake wist ineens, net als Jimmy, hoe laat het was – Jessie poogde om haar trainer af te leiden en het was haar nog gelukt ook. Ze liep als de bliksem het gazon op van een wildvreemde bewoner die zijn voortuin aan het snoeien was, maar door al deze commotie verstijfd stond toe te kijken. Ze rende naar een poortje dat leidde naar de man zijn achtertuin. Het poortje stond wagenwijd open. Jake zag het gebeuren en schoot meerdere keren Jessies richting uit. Het was uiteraard geen echt pistool waarmee hij schoot, maar een airsoft pistool waarmee hij kleine balletjes van zes millimeter, oftewel BB’s, kon afvuren. Als hij Jessie hiermee één keer raken zou, was het ook einde oefening voor haar. Ze had echter geluk – Jake miste en ze kon op tijd door het poortje rennen. Jessie mocht niet stoppen, ze was bijna bij de finish.

‘Verdomme,’ vloekte Jake. Hij wreef gefrustreerd over zijn kaal hoofd. Haastig repte hij zich terug naar zijn wagen. Hij zette zich rap achter het stuur en vertrok opnieuw, vol gas vooruit.

Jessie klom van het ene hek over het andere en kwam steeds in een andere tuin terecht. Geen enkele eigenaar die het zag, was hier echter blij mee.

‘Maak dat je weg bent of ik bel de politie,’ brulde er een.

‘Sorry!’ riep Jessie, terwijl ze bleef rennen, klimmen en springen van hier naar daar.

De laatste tuin waarin ze zich in begaf, lag vlak voor een drukke straat. Ze verliet de tuin door ook daar over het hek te springen, landde op het trottoir langs die straat en stapte vlug verder.

‘Hé pas op!’ riep plotseling een man op een fiets, die recht op haar afgereden kwam. Door al deze heisa had Jessie niet door dat ze een fietspad opgelopen was. Ze kon nog net op tijd aan de kant springen.

Jessie kende de buurt en wist hoe ze het veiligst en het snelst bij het CIA-kantoor raken kon. Ze wandelde snel het trottoir af, richting een bekende steeg – de steeg die Jessie destijds doorgelopen was om zo min mogelijk op te vallen, toen ze de diamant der zielen uit het CIA-kantoor ging jatten. Wat Jessie niet wist, was dat Jake en Jimmy haar ondertussen alweer op de hielen zaten en haar gespot hadden. Jake besloot om het vanaf dat moment anders aan te pakken. In plaats van op haar af te rijden, observeerde hij waar ze naartoe liep. Hij en Jimmy zagen hoe ze de weg overstak en de steeg in ging. Ze wisten waar Jessie op den duur uitkomen zou. Daar zouden ze haar kunnen onderscheppen, al kon het Jimmy helemaal niets meer schelen – hij voelde zich zo ziek als een hond. Toch moesten ze er eerder zijn dan zij, ziek of niet. Ze zou dan geen kant meer op kunnen wanneer ze de steeg verlaten had. Op dat scenario hadden ze in ieder geval gehoopt, maar ze hadden brute pech. Het rode bolletje op de gps verliet de steeg al en ging de weg op. Het bewoog zich vinnig voort richting het CIA-kantoor – Jessie was aan haar sprint begonnen.

Niet veel later zagen Jake en Jimmy haar weer in levenden lijve. Ze zagen ook het CIA-kantoor liggen, dat nog maar enkele honderden meters van hun huidige locatie verwijderd was. Jessie herkende Jakes auto aan het geluid van de motor. Ze keek tijdens haar sprint een seconde om, om te zien hoe ver ze nog van haar verwijderd waren en ver waren ze niet meer. Ze kwamen recht op haar afgereden. Jessie gaf zich vanaf toen pas *echt* volledig om de finish te kunnen halen. Ze bewoog haar armen krachtig van achter naar voren om een hogere snelheid te kunnen bereiken. Jake paste zijn rijstijl hier duidelijk op aan. Jessie had nog maar vijftig meter te gaan en Jake en Jimmy zaten aardig dicht op haar.

‘We komen zo dadelijk toch op tijd tot stilstand, hè?’ vroeg Jimmy ongerust. Jake reageerde niet. ‘Jake?’

‘Ik weet wat ik doe,’ antwoordde hij stoer, al was dit geen antwoord op Jimmy’s vraag.

Jake wilde nogmaals proberen om voor Jessie in te rijden. Aan zijn gezicht te zien, zou hij er deze keer geen woorden meer aan vuil maken – gewoon de weg voor haar versperren en schieten.

Jessie liep alsof haar leven ervan afhing. Ze moest door de poort van het CIA-terrein lopen. Enkel dan was ze geslaagd. Er was maar één hindernis en dat was een slagboom die omlaag was en zich vlak achter de geopende poort bevond. Jessies hart ging niet alleen tekeer door de inspanning, maar stiekem ook doordat ze diep van binnen bang was dat haar iets overkomen zou. Gelukkig begon ze aan haar laatste meters. Ze naderde de poort, liep erdoor, naderde de slagboom, plaatste daar haar handen op zodra ze de kans had, sprong er met een wendsprong over en liet zich geleidelijk tot stilstand komen. Ze had het gehaald! Ze keek op en zag op slag gebeuren waar Jimmy al voor vreesde. Jake ging volledig op zijn rem staan om op tijd te kunnen stoppen.

‘Hou je vast,’ waarschuwde hij Jimmy.

‘Aan wat!’ panikeerde Jimmy.

De wagen slipte door en ramde zo de slagboom aan diggelen. Jessie kon nog net op tijd wegduiken. De Land Rover kwam meters verderop tot stilstand. Puinhoop lag verspreid over een deel van het parkeerterrein en het stonk er naar verbrand rubber. De wagen had een heus remspoor achtergelaten tot op de plek waar hij stilstond. Dit incident was hun collega’s die in het kantoor aan het werk waren, niet ontgaan. Verschillenden van hen kwamen naar buiten om te kijken wat het kabaal was. Sommigen dachten dat het om een aanslag ging. Hun baas, Winstone, was er een van. Een aanslag was het gelukkig verre van. Winstone liep opgefokt het parkeerterrein op. Uit ongeloof legde hij zijn beide handen op zijn hoofd. Jake was intussen uitgestapt.

‘Wat hebben jullie gedaan!’ tierde Winstone verbluft en woedend tegelijk.

Jimmy had moeite met het openen van zijn deur. Hij zag alles dubbel en was kotsmisselijk. Uiteindelijk kreeg hij die toch geopend. Hij stapte duizelig uit de wagen, steunde met zijn arm op een deurstijl en braakte vervolgens alles uit wat hij die dag gegeten had. Het braaksel spetterde tegen de wagen. Die moest toen niet alleen hersteld worden, maar ook gewassen. Jessie en de anderen die het zagen, vonden het afschuwelijk. Dat zag je aan hun gezicht.

‘Uitleg, alstublieft!’ beval Winstone. Hij keek naar de twee personen die in de wagen gezeten hadden. Jimmy kon op dat ogenblik niets zeggen – hij moest even bijkomen.

‘De test die we gepland hadden, is een beetje verkeerd uitgedraaid,’ verhelderde Jake. Winstone bleef hem aanstaren met een blik. En als blikken konden doden, was Jake nu op slag neergevallen. Jake voelde zich aangevallen, wat maakte dat hij ook stante pede een antwoord klaar had: ‘Jij zei dat ik voor de agenten een test moest voorzien die zo realistisch mogelijk was. Mensen die ons echt willen aanvallen gaan ook tot het uiterste, maar dit hier was een ongeluk.’ Jake kon dan wel één blok spier zijn – een man waar je absoluut geen ruzie mee wilde – maar dat joeg Winstone geen schrik aan. Hij was tenslotte de directeur van de CIA.

‘Er zijn grenzen!’ brieste Winstone woedend naar hen. ‘Ik had gehoopt dat je wel meer verstand had voor een man die bijna vijftig jaar is,’ zei hij, kijkend naar Jake.

‘Achtenveertig,’ verbeterde Jake hem. ‘Dit kan gemaakt worden, toch?’

‘Er zijn al verschillende telefoontjes binnengekomen over een gek die door de straten scheurt en wie kan dat allemaal gaan uitleggen? Ik, hè! Jullie gaan deze puinhoop opruimen en wel *nu* meteen! Verdomme!’ raasde Winstone. Hij liep razend terug naar binnen. ‘Iedereen weer aan het werk!’ commandeerde hij.

Jessie keek naar Jake en ze moest lachen. Jake keek haar dood-serieus in de ogen.

‘Jij bent een valsspeler,’ zei hij, terwijl hij met zijn vinger naar haar wees. Toch wist Jake net zo goed als Jessie dat hij het haar niet kwalijk kon nemen en dat hij eigenlijk geen reden had om boos op haar te zijn.

Jessie wandelde het CIA-gebouw binnen. Ze ging naar de trainingszaal om zich daar in de kleedkamer te gaan douchen en om te kleden.

‘Ik weet wat ik doe,’ citeerde Jimmy kribbig tegen Jake. Jimmy’s T-shirt was kletsnat van het zweet dat hem uitgebroken was en hij stonk. Jimmy had in tegenstelling tot Jessie geen reservekledij mee – wist hij veel dat dit nodig was.

Het was vijf uur in de middag, de werkdag zat erop en het was voor de meesten tijd om naar huis te gaan. Voor Jimmy en Jake werd het ietsjes later, aangezien ze na het voorval van eerder die dag nog heel wat op te ruimen hadden. Daarna kon ook voor hen het weekend *en* hun welverdiende vakantie beginnen.

Hoofdstuk 2

Losse handjes

Jessie zat al volop in vakantiemodus. In de autorit naar huis droomde ze al van de rustige avond die ze ging hebben. Lekker luieren mag ook eens een keer, dacht ze. Bij thuiskomst zwierde ze haar hemd en zwarte skinny jeans uit. Ze trok een leuke, groene, comfortabele sweater aan met een bijbehorende trainingsbroek, die ze moest optrekken tot net aan haar navel. Haar sweater leek alleen wat aan de korte kant te zijn. Als je niet mee zou zijn met de hedendaagse mode, zou je denken dat het in de wasmachine gekrompen was.

Jessie had absoluut geen zin om die dag te koken. Ze warmde daarom een kant-en-klaar maaltijd op: pasta met scampi, haar lievelingseten. Ze nam het lui zijn dan ook heel letterlijk en dat gunde ze zich ten volle na zo'n uitputtende werkdag. Ze legde zich languit op de sofa, zette de tv aan en zette haar favoriete serie aan op Netflix – eentje boordevol actie, spanning en avontuur. Wat hield ze daar toch van. Je zou denken dat ze naar luchtigere films en series keek, aangezien ze in werkelijkheid al dag in, dag uit in dit soort spanning zat.

De serie was om en nabij een half uurtje bezig, toen opeens haar smartphone trilde die op de salontafel lag en dit midden in een actiescène. Moet dit net *nu*, dacht ze. Het was Winstone. Jessie zette de serie op pauze en nam op.

‘Goedenavond, meneer.’

‘Hé, Jessie. Heb je zin om naar ons stamcafé te komen? Ik trakteer omdat jullie agenten vandaag allemaal geslaagd waren voor de test. Jake, Jimmy en Brend zijn er al. Wat denk je ervan?’

‘Ik ben eigenlijk niet in de stemming. Ik ben kapot. Ik denk dat ik vandaag vroeg ga slapen.’

‘Ach Jessie, iedereen is kapot na zo'n vermoeiende dag. Eén drankje maar. Daarna ben je vrij om te gaan.’

‘Hmm,’ dacht Jessie hardop.

‘Wel, wat ga je doen?’ vroeg Winstone nogal opdringerig.

‘Prima, ik kom wel even.’

‘Goed zo,’ zei hij en het contact werd verbroken.

Jessie zuchtte diep. Ze zette de televisie uit en ging zich omkleeden met veel zin ... niet dus.

Ze holde de trap op naar haar inloopp dressing, deed een olijfgroen shirt aan met mouwen die net tot boven haar ellebogen kwamen en een skinny jeans. Daarna stijlde ze haar haren, deed subtiële make-up op en spoot wat van haar favoriete parfum op. Ze trippelde de trap af en trok zwarte sneakers aan. Vervolgens haalde ze haar leren bikerjack van de kapstok – het was net iets te fris om zonder jas naar buiten te gaan.

Jessie nam een kleine schoudertas. Hier stak ze haar portemonnee en smartphone in. Haar autosleutels lagen op de wandtafel in de hal. Ze graaide die, maar sloeg hierbij per ongeluk en onhandig iets wat op dezelfde tafel stond tegen de grond. Ze hoorde het vallen en kneeptte vervolgens haar ogen dicht. Voor even was Jessie verstijfd. Ze wist wat er gevallen was. Ze durfde niet te kijken, want door het geluid dat ermee gepaard ging, had ze ook al een vermoeden dat het stuk was.

‘Shit,’ vloekte ze. Ze draaide zich langzaam om en zag dat de fotolijst op de grond lag, met de foto naar de vloer gericht. Ze durfde er niet aan te komen, bang dat haar vermoedens bevestigd zouden worden en helaas was dat ook het geval. Bij het opnemen van de lijst zag ze dat het glas ervan gebroken was. Kleine stukjes lagen op de grond. Jessie raapte deze voorzichtig met haar handen op. Ze legde ze op de gebroken lijst. De foto zat er gelukkig nog onbeschadigd in. Jessie nam een ogenblik de tijd om de foto te bekijken. Het was een foto van haar en Winstone. Jessie en hij

leken er zienlijk jonger op en dat waren ze indertijd ook. Ze herinnerde het zich: zij was twaalf jaar oud, Winstone veertig jaar oud. Op de foto was ook te zien dat Jessie een hond omhelsde, een Akita om precies te zijn. Wat leken zij en deze hond gehecht aan elkaar. Er toonde zich spontaan een glimlach op Jessies gezicht toen ze naar de foto keek. Vele herinneringen kwamen naar boven en vooral een gevoel van respect naar Winstone toe. Ze dwaalde af, terug in de tijd:

Het was tien uur in de avond. De toen nog zeer jonge, twaalf jaar oude Jessie zat timide op een stoel in het CIA-kantoor in Los Angeles, te prullen aan haar vingers van de stress. Ze was duidelijk in shock. Bloed zat op haar handen en kleren.

Een agente wachtte naast Jessie en voelde zich erg ongemakkelijk – wat moest ze zeggen tegen een meisje dat net zulke gruwelijke dingen te zien gekregen heeft?

Plotseling ging er een deur in de gang open. De secretaresse van Winstone – die netjes gekleed was en rond de vijftig jaar leek te zijn – kwam er naar buiten. Ze keek meteen naar Jessie. Deze dame haar gelaatsuitdrukking sprak boekdelen – ze wist overduidelijk waarom Jessie daar zat en wat ze meegemaakt had en was daarom met stomheid geslagen. De secretaresse had waterachtige ogen. Het nieuws dat ze zonet gehoord had – vermoedelijk van Winstone – was haar niet goed bevallen. Ze stapte op Jessie af.

‘Kom, we gaan je opfrissen,’ stelde ze voor met een krop in haar keel. Ze reikte Jessie de hand. Jessie trok zich hier lichtjes aan op en wandelde met haar mee. Ze gingen naar de kelder, naar de dameskleedkamer in de trainingszaal, waar Jessie zich mocht douchen.

‘Ik zal een handdoek voor je klaarleggen. Douche je maar en neem je tijd,’ zei deze lieve vrouw.

‘Ga je mij hier alleen laten?’ vroeg Jessie best wel angstig.

‘Ik ga nergens naartoe,’ beduidde de secretaresse en zette zich neer op een bankje in de dameskleedkamer.

Jessie wandelde met haar handdoek de hoek om naar de douches. Ze kleedde zich uit, maar niet helemaal. Haar ondergoed – een hemdje en een onderbroek – hield ze aan. Ze voelde zich op dat ogenblik niet voldoende op haar gemak om naakt in een douche te stappen. Het was alsof ze zich niet langer durfde bloot te stellen. Dat uitte ze toen ook letterlijk. Ze liet de kraan alvast lopen, zodat het water kon opwarmen. Jessie ging vervolgens onder de lekker warme douchestraal staan. Ze keek naar haar handen. Het bloed dat erop zat, probeerde ze eraf te vegen. Het leek niet gemakkelijk te gaan. Wanneer ze erbij stilstond dat dit bloed van haar eigen zusje was, barstte ze in tranen uit. Ze kon nauwelijks nog op haar benen staan. Met knikkende knieën zette ze zich onder het warme water neer. Lang bleef ze er zitten, maar ze wist ook dat dit niet voor eeuwig kon. Uiteindelijk stond ze weer op, zette het water uit en droogde zich af. Ze sloeg de handdoek rond zich en ging terug naar Winstones secretaresse, die geduldig op haar had zitten wachten. Wanneer zij Jessie zag, sprong ze op om propere kleren, die ineens op de bank lagen, aan Jessie te geven.

‘Toen je aan het douchen was, heb ik rap een telefoontje gedaan met de vraag of iemand wat kleren voor je kon langsbrengen,’ legde de secretaresse uit.

‘Dank je, mevrouw,’ antwoordde Jessie en pakte de kleren aan.

‘Noem me maar Charlotte,’ zei de secretaresse met een glimlach.

Wanneer Jessie zich omgekleed had – om de hoek bij de douches weliswaar – gingen ze samen terug naar boven.

‘Je mag daar op een van die stoelen gaan zitten, Jessie,’ wees Charlotte aan, eens ze terug in de gang waren waar Winstones kantoor lag. ‘Wil je thee?’

‘Ja, graag,’ antwoordde Jessie stil en verlegen.

‘Munt?’

‘Ja, dank je wel.’

‘Ik ben zo terug.’

Jessie zat daar, vanaf toen enkel en alleen met haar gedachten. Geluiden die ze anders goed zou waarnemen, waren op dat moment vaag en ongehoord, totdat ze opeens iemand hoorde roepen. Het was luid genoeg om haar gedachten te overstemmen. Een discussie vond plaats achter een gesloten deur. Het was de stem van Winstone – die Jessie ondertussen al kende – en nog een mannelijk persoon. Ze waren het niet met elkaar eens. De persoon die bij Winstone in het kantoor was, probeerde op een rustige manier met Winstone te praten, heel stil. Deze persoon wilde absoluut niet dat iemand iets van de conversatie horen zou. Winstone daarentegen kon niet rustig blijven met het voorstel dat hem zonet gedaan werd. Hij schreeuwde terug: ‘Een weeshuis?! Ben je gek geworden! Dat kind is zonet haar familie verloren en jij wil dat ik haar ga droppen in een weeshuis?!’

Jessie had een donkerbruin vermoeden dat het over haar ging. Ze luisterde hen subtiel af vanaf de plek waar ze zat.

‘Je moet het niet verkeerd opnemen,’ sprak de man tegen Winstone. ‘Het is maar tijdelijk ... tot ze oud genoeg is om op haar eigen benen te staan.’

‘Ik denk er nog niet aan!’

‘Vertel me wat we dan met haar moeten. Wat moeten we met haar? Vertel het me.’

‘Ik los het op,’ zei Winstone beslist. ‘Maar haar naar een weeshuis sturen – over mijn lijk!’

‘Dat is nog geen antwoord op mijn vraag.’

‘Ze komt bij mij wonen,’ zei Winstone abrupt.

‘Een kind? Bij jou wonen? Ga jij daar wel voor kunnen zorgen, aangezien jij het zo druk hebt op het werk?’

‘Meneer, het is niet zomaar een kind. Het is het kind van Rodney en Annabel, dus ja, ik verzeker je dat ik voor haar kan zorgen,

samen met mijn vrouw ... als Jessie dat goed zal vinden, tenminste.'

'En jouw vrouw gaat dat ook goed vinden?'

'Ongetwijfeld,' antwoordde Winstone.

Charlotte kwam met de thee aan en keek naar de deur waarachter ze de mannen hoorde kabbelen. Ze had niet per se iets gehoord van het gesprek ... tot nu.

'Dus ik hoor jou zeggen dat jullie voor haar als voogd willen optreden?' vroeg de man aan Winstone.

'Klopt.'

'Ik zal dit doorgeven aan de juiste instanties, zodat we het nodige kunnen doen.'

'Bedankt, meneer.'

Ze schudden elkaar de hand.

'Je hoort nog van mij,' liet de man weten.

Winstone deed de deur van zijn kantoor voor hem open. Charlotte en Jessie keken op om te zien met wie Winstone eruit gelopen kwam. Jessie kende deze persoon niet. Charlotte daarentegen duidelijk wel. Ze leek helemaal van haar stokje geblazen te zijn.

Plots zagen de twee heren Jessie zitten. Winstone voelde zich plots erg slecht. Hij hoopte dat Jessie hen niet gehoord had.

De man die voor Jessie nog onbekend was, kon niet anders dan bij Jessie stoppen om zijn medeleven te uiten. Dat was het minste wat hij kon doen.

'Jessie, ik ben de directeur van de nationale inlichtingendienst. Ik wil je veel sterkte wensen met het verlies van je ouders en zusje,' zei de man oprecht. 'Meneer Henry Winstone zal al het nodige doen, om te zorgen dat je goed opgevangen wordt. Intussen doen we ons best om de dader te vinden. Hou je taai.'

Jessie knikte om de man te bedanken.

'Charlotte,' zei de directeur van de nationale inlichtingendienst en gaf Charlotte een hand om gedag te zeggen.

‘Meneer,’ antwoordde ze kort en enigszins bescheiden met een knik.

Daarna vertrok hij. Wanneer hij het gebouw verlaten had, wandelde Winstone naar Jessie en Charlotte toe.

‘Jessie, ik wil je iets vragen,’ kondigde Winstone aan, maar hij had de kans niet om iets te vragen. Jessie was hem immers voor.

‘Gaat je vrouw het oké vinden dat ik bij jullie wonen kom?’ vroeg ze angstig. ‘Ik wil niet naar een weeshuis.’

Shit, dacht Winstone. Jessie had hen wel degelijk gehoord.

‘Ik ga het zo meteen met haar bespreken,’ zei Winstone. ‘Het komt goed, oké?’

‘Oké,’ antwoordde Jessie kort en met een kleine glimlach.

‘Charlotte, blijf jij nog even bij haar?’ vroeg Winstone. ‘Dan bel ik mijn vrouw op.’

‘Tuurlijk,’ antwoordde Charlotte en zette zich naast Jessie neer.

Winstone liep zijn kantoor in en deed de deur dicht. Ongeveer tien minuten later zei Charlotte plots tegen Jessie: ‘Ik ga vlug met meneer Winstone praten. Blijf maar zitten. Ik kom zo terug.’

Charlotte klopte op de deur van Winstones kantoor.

‘Ja?’ vroeg hij kort. Op die manier gaf Winstone de toestemming aan een persoon om zijn kantoor te betreden. Charlotte ging binnen. Winstone was nog een vijftal minuten aan het bellen. Ze wachtte geduldig met hem aan te spreken tot hij klaar was.

‘Oké schat,’ sprak Winstone tegen zijn vrouw door zijn gsm heen. ‘Ik stel voor dat je hierheen komt en dat we samen naar huis gaan om haar te helpen met settelen. Ik heb alvast aan enkele agenten gevraagd of ze Jessies noodzakelijkste spullen kunnen klaarzetten. Wil jij die gaan ophalen voor je hiernaartoe komt?’

Winstones vrouw antwoordde hem aan de andere kant van de lijn: ‘Komt in orde.’

‘Dank je, Lydia,’ zei hij. Hij verbrak het contact met zijn vrouw en legde zijn gsm op zijn bureau. Toen keek hij naar Charlotte. ‘Je

wil iets vragen of zeggen?’ vroeg hij bij het lezen van haar lichaamstaal.

‘Waarom was de directeur van de nationale inlichtingendienst hier?’ vroeg Charlotte nieuwsgierig.

‘Hij was in de buurt en is direct hiernaartoe gekomen toen hij het nieuws vernomen had. Het verlies van Annabel en Rodney is bij iedereen hard aangekomen. Hij wist natuurlijk dat zij een van de beste agenten waren en dus ook dat hun verlies een zware impact op de nationale veiligheid heeft.’

‘Wat gaat er nu gebeuren?’

‘We gaan de dader zoeken, natuurlijk.’

‘Ik hoop dat hij of zij spoedig gevonden wordt. Zou de dader een persoon zijn die Rodney en Annabel op het spoor waren? Een mogelijke verdachte in een van hun lopende missies?’

‘Ik heb geen idee. En als ze iets of iemand op het spoor waren, weet ik niet of het wel met een van hun missies te maken had.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ze waren de laatste tijd nogal ... afwezig.’

‘Denk je dat ze met andere dingen bezig waren? Dingen die ze voor ons achterhielden?’

‘Dat zal de tijd ons hopelijk gaan vertellen,’ antwoordde Winstone bedrukt en staarde uit het raam.

Charlotte ging terug naar Jessie. Ze hield haar gezelschap totdat Winstone haar zou komen halen. Charlotte besloot een kleine wandeling met haar te gaan maken op de binnenplaats van het CIA-kantoor. Ze gaf Jessie een van haar jassen, want het was best koud buiten. Charlotte had altijd een extra jas in haar kantoor liggen. De jas was natuurlijk flink te ruim voor Jessie, maar hij was warm en dat telde.

Tijdens de wandeling werd niets gezegd en kwamen ze tot rust. De binnenplaats was een mooie, fleurige tuin met verschillende

smalle wandelpaden, een fontein en een kleine vijver. Het was donker buiten, maar alles was verlicht met lampen.

Ze gingen, na alle paden bewandeld te hebben, zitten op een houten bankje. Jessie keek naar hoe haar adem verdampte in de koude buitenlucht. Een vogel streek neer voor haar voeten en bleef er een poos zitten. Het was alsof het haar wilde troosten. Wilde de vogel iets komen zeggen? Wilde de vogel haar vertellen dat het goed ging met haar ouders en zusje? Of wilde de vogel zeggen dat het goed zou komen met haar? Ook al was het Jessie zelf die betekenis gaf aan een vogel die haar liefelijk bleef aankijken, het waren mooie gedachten waar ze zich op dat moment aan optrok.

'Ze zijn er nog,' vertelde Charlotte. 'Hier.' En ze wees naar Jessies hart. 'Een deel van hen zal altijd in jou verder leven, waar je ook naartoe gaat, waar het leven je ook zal brengen.' De woorden van Charlotte lieten een sterke indruk op Jessie na.

Zo'n drie kwartier was ondertussen verstreken. Winstone kwam de binnenplaats in gelopen.

'Je mag mee naar de auto gaan, Jessie. We gaan naar huis.'

Jessie en Charlotte stonden op.

'Mag ik jou een knuffel geven?' vroeg ze aan Charlotte.

'Duizenden,' antwoordde Charlotte en sloot Jessie stevig in de armen.

Jessie liep met Winstone mee. Winstones vrouw had de deur van hun zwarte, dure stationwagen al voor Jessie geopend. Jessie stapte in en zette zich op de leren achterbank. Winstone kroop achter het stuur en zijn vrouw ging naast hem zitten.

Jessies gedachten waren overal behalve in het heden. Tijdens de rit staaarde ze door de ruit. Toch zou ze niet kunnen zeggen waar ze allemaal langsgereden waren en dat had niets te maken met dat het buiten donker was.

Na een rit van ongeveer twintig minuten, bracht Winstone de auto tot stilstand. Terwijl Jessie nog steeds aan het wegdromen was, keek hij bezorgd naar zijn vrouw. Zijn vrouw legde haar hand

op de zijne en ze knikte, alsof ze zijn gevoelens aanvoelde en wilde zeggen: alles komt goed.

‘We zijn er, meid,’ zei Winstone tegen Jessie.

Jessie keek naar het huis waar ze voor stonden. Zo zag het huis van de baas van haar ouders er dus uit. Het was een middelgrote woning, met een typische Amerikaanse veranda aan de voorzijde van het huis. Winstone en zijn vrouw hadden een grote voortuin en een grote omheinde achtertuin.

Winstone opende de deur van de wagen voor Jessie. Jessie nam haar rugzak die naast haar lag en stapte uit. Ze wist niet wat ze moest voelen of denken en zei niets.

‘Gaan jullie maar,’ verzocht Winstone aan Lydia. Hij laadde verschillende reiskoffers en enkele dozen met spullen uit de kofferbak. Het was allemaal van Jessie.

‘Kom maar, Jessie. Wij gaan alvast naar binnen,’ zei Lydia en ze legde een van haar mooie handen met lange vingers op Jessies schouderblad. Jessie werd op die manier door haar naar binnen begeleid. Ze wandelden de drie treden op naar de veranda. Terwijl Lydia de huissleutel in haar tas zocht, keek Jessie rond. De vloer van de veranda was van hout en in de hoek achteraan hing een schommelstoel, die bevestigd was aan het plafond. Er was plaats in voor twee. Zouden Winstone en zijn vrouw er vaak in zitten? vroeg Jessie zich af.

‘Loop maar door, liefje,’ zei Lydia toen ze de voordeur geopend had. Ze gebaarde dat Jessie voorop mocht gaan.

Met een klein hartje stapte Jessie het huis binnen. Werd dit haar nieuwe thuis? Zou ze dit ooit wel een plaats kunnen geven? Het huis zag er vanbinnen in elk geval gezellig en knus uit. Het was zonder twijfel veel beter dan een weeshuis, maar ze zou hoe dan ook moeten wennen aan deze nieuwe manier van leven, zonder haar ouders en zus.

Jessie had veel te verwerken en was mentaal uitgeput. Dit had vast ook te maken met het feit dat het al voorbij middernacht was en ze nog niet de kans gekregen had om te slapen.

Jessie wandelde de woonkamer in en zag toen iets wat haar hart deed smelten. Een mooie Akita lag in een mand. Ze hief ogenblikkelijk haar kop op bij het zien van Jessie en Lydia. De hond stond op en stapte naar Jessie toe, alsof die haar al helemaal vertrouwde, maar ook alsof die haar pijn voelde.

‘Dat doet ze normaal gezien niet bij vreemden,’ betuigde Lydia.

Jessie aaide de hond over haar kop en die kwam zonder aarzelen nog dichterbij om te knuffelen. Jessie hurkte neer en streelde over haar mooie, rood met witte vacht. Wat was ze zacht.

‘Hoe heet ze?’ vroeg Jessie nieuwsgierig.

‘Mimiko,’ vertelde Lydia. ‘Maar wij noemen haar Miko.’

‘Wat betekent het?’

‘Het is een Japanse naam en staat voor prinses met een prachtige ziel, gedachtegang en hart.’

‘Ze is zo lief,’ zei Jessie en voor het eerst kon iets weer een ware glimlach op haar gezicht toveren.

Ineens stond Winstone achter hen.

‘Wel heb je ooit ...’ zei hij verwonderd. ‘Jullie kunnen het duidelijk goed met elkaar vinden. Gewoonlijk is Miko heel erg afwachting naar vreemden, maar naar jou duidelijk niet. Zo te zien heb je er een vriend bij voor het leven.’ Dat vond Jessie wel leuk – een vriend kon ze wel gebruiken.

‘Het is laat,’ zei Lydia. ‘Kom je mee naar boven, Jessie? Ik heb het bed al voor je opgemaakt.’

Jessie stond op en volgde Lydia.

‘Dank je, meneer Winstone,’ zei Jessie wanneer ze hem bij de deuropening passeerde.

‘Geen dank. Maar jij mag me Henry noemen,’ antwoordde hij.

Hij vond het gek dat hij bij zijn achternaam genoemd werd, door iemand die plots deel uitmaakte van zijn privéleven. Hij vond

dat 'Winstone' of 'meneer Winstone' een zekere afstand tussen hen creëerde. Een afstand die ervoor zorgen zou dat Jessie zich nooit echt zou thuis voelen. Wanneer Jessie met Lydia de trap op liep, volgde Miko. Eigenlijk mocht Miko helemaal niet boven komen. Voordat Lydia er iets op zeggen kon en zonder dat Henry het gezien had, trippelde ze Jessie en Lydia voorbij.

'Hé, nee,' zei Lydia nog in een poging om Miko te corrigeren, maar Miko negeerde haar. Ze liep gek genoeg Jessies slaapkamer binnen. Wanneer Lydia de deur van die kamer volledig opende, zagen ze dat Miko met een zielige blik naar hen keek.

'Nee, je mag niet boven zijn, meisje,' zei Lydia. Miko keek haar aan en legde zich voor het bed van Jessie neer, met haar kopje op de grond, alsof ze duidelijk wilde maken: ik blijf hier en laat haar niet alleen. Je kan zeggen wat je wil, maar ik luister toch niet.

Lydia kon niet anders dan toegeven bij het zien van de schattige blik van haar viervoeter.

'Oké dan,' zei Lydia. 'Ik ga je pyjama halen, Jessie.'

'Bedankt.'

Een poosje later kwam Lydia Jessies slaapkamer weer binnen. Ze trok de gordijnen in de slaapkamer dicht en gaf de pyjama aan Jessie. Wanneer Jessie zich omgekleed had en in bed lag, stopte Lydia haar goed in.

'Welterusten, lieverd,' zei Lydia. 'Roep maar als je iets nodig hebt.' Daarna aaide ze Miko over haar kopje. 'Welterusten Miko,' zei ze. Lydia deed het licht uit en liet de deur op een kier staan.

Jessie legde de fotolijst op de wandtafel. Ze holde naar de garage waar haar nieuwe wagen stond, een grijze Porsche. Daar reed ze de baan mee op.

Eenmaal aangekomen bij de straat van het café, parkeerde ze haar wagen langs de weg. Ze hoorde de muziek die in het café werd afgespeeld al tot buiten. Het was best fris, dus ze liep gauw naar binnen.

Het was aardig druk in het café. Haar collega's hadden zich gesetteld rond enkele statafels. Jimmy, Brend en Jake stonden bij elkaar. Winstone stond op dat ogenblik bij andere collega's. Iedereen had al wat om te drinken. Zo te zien waren verschillenden onder hen al erg aangeschoten.

Wanneer Jake opkeek en vervolgens naar de ingang staarde omdat hij een bekend persoon zag – namelijk Jessie – deed de rest hetzelfde. Sommige van haar collega's floten haar na. Jessie wist uiteraard dat dit om te spelen was en lachte ermee.

‘Daar is ze! Onze nummer een!’ kondigde Brend luidkeels aan.

‘Onze nummer één in valsspelen, bedoel je zeker?’ zei Jake, luid genoeg zodat Jessie het horen kon.

‘Ik deed wat ik moest doen,’ pleitte ze en ging bij Brend, Jimmy en Jake aan de tafel staan.

‘Wat drink je van me?’ vroeg Winstone.

‘Wodka Martini. Geschud, niet geroerd,’ antwoordde Jessie met een Brits accent en een lage stem alsof ze een vent was.

‘Wie probeer jij te zijn? James Bond?’

‘Grapje. Doe mij maar een Mojito, alsjeblieft,’

‘Straks denk je nog dat je de grappigste bent,’ zei Winstone. Uiteindelijk verscheen er toch een kleine lach op zijn gezicht en ging hij het drankje voor haar bestellen.

‘Bijna,’ antwoordde Jessie hem nog.

‘Je bent toch nog gekomen,’ zei Brend lachend.

‘Ik moest mijn overwinning toch komen vieren, of niet soms?’ antwoordde Jessie.

‘Over overwinning gesproken – heb je je score en tijd al gezien?’ vroeg Jimmy.

‘Nee, waarom?’ vroeg Jessie.

‘Je hebt vandaag tijdens de test een nieuw record verbroken. Zelfs Fernando heeft dit niet kunnen overtreffen en hij gaat als een speer!’

‘Ja, maar Fernando heeft niet vals gespeeld – hij was eerlijk,’ zei Jake, die iedereen nogmaals op Jessies valsspelen wees. ‘Maar desondanks ... mooie score, Jessie.’

‘Bedankt, Jake,’ zei ze met een brede glimlach.

Jessie, Jake, Jimmy en Brend klonken op Jessies overwinning en ook op het begin van hun vakantie.

De drank vloeide rijkelijk. Enkele collega's waren intussen behoorlijk dronken. Jimmy was er een van, maar dat was Brends fout. Brend bleef maar drankjes bestellen en plaagde Jimmy met het feit dat hij niet kon volgen met drinken. Jimmy wilde natuurlijk het tegendeel bewijzen, dus trachtte hij zijn collega's bij te houden, maar omdat hij helemaal niet gewend was om een glas te drinken, begon hij al gauw alles dubbel te zien.

De meeste collega's van Jessie vertrokken na een tweetal uur-tjes. Enkel zichzelf, Jimmy, Brend, Jake en Winstone bleven nog een poos plakken.

‘Ik ben naar het toilet,’ deelde Winstone onnodig mee.

Ze hadden besloten om nog een laatste drankje te bestellen. Deze keer was het Jessies beurt om de bestelling aan de barman door te geven. Het was niet moeilijk te onthouden: twee cola's, twee keer een glas bruiswater en twee flesjes bier. Het bruiswater was voor Jimmy. Hij wilde graag een flesje bier, maar Jessie merkte aan Jimmy dat dit geen goed idee was en nam haar verantwoordelijkheid als beste vriendin.

De barman had het erg druk. Jessie moest lang en geduldig wachten, wat absoluut niet behoorde tot een van haar specialiteiten. Met een munt tikte ze op de toeg. Ze zuchtte diep en draaide met haar ogen. Onaangekondigd kwam er toen iemand wel erg dicht naast Jessie staan. De man had een baardje en staarde haar aan. Het was zo'n vieze vent die je liever niet in een steegje wilde tegenkomen. Jessie voelde zijn ogen op haar lichaam branden, maar probeerde het te negeren. Hij was niet bepaald het soort man

waar Jessie aandacht van wilde hebben. Eigenlijk hoefde ze gewoonweg van niemand aandacht te hebben. De man keurde haar van boven tot onder met een vulgaire blik.

‘Hé popje, kom jij hier vaker?’ vroeg de viezerik.

‘Dat zijn jouw zaken niet,’ zei Jessie zonder hem een blik te gunnen. Ze ergerde zich aanzienlijk aan zijn manier van spreken. Wat was hij respectloos naar een onbekende dame toe.

‘Wauw!’ joelde hij. ‘Een meid met ballen, zo te horen. Kom met mij mee naar buiten, achter het café. Het zal gezellig worden. Ik hou je wel warm.’

Door zijn luid geroep waren Jake, Jimmy en Brend hem onder-tussen al in de gaten aan het houden.

‘Nee bedankt,’ antwoordde Jessie. ‘Ik doe niet aan dronken venten.’

‘Och, niet flauw doen. Kom toch gezellig mee,’ vleide hij en wreef sensueel over Jessies schouder en rug.

‘Blijf van me af, viespeuk!’ zei Jessie die haar stem verhief en gooide de inhoud van een glas dat op de toog stond in zijn gezicht. De man greep woedend haar polsen.

‘Jij stomme trut,’ zei hij bruut. ‘Ik zal je –’

‘Hé,’ onderbrak Jake streng. Hij stapte zonder te twijfelen naar hen toe. De viezerik zag hem naderen en was even afgeleid, waardoor hij Jessie niet meer zo stevig vasthield. Hierdoor kon Jessie haar arm lostrekken. Jake ging tussen hen staan en keek neer op de man die heel wat kleiner was dan hij. ‘Ze zei dat je van haar moest afblijven. Wat is daar niet aan te snappen?’ vroeg hij met een strenge blik. Jake had de meest intimiderende blik van iedereen. Als je die blik naar je geworpen kreeg, maakte je je maar beter uit de voeten. Hij rook dat de man meer dan genoeg gedronken had. De man stapte op Jake af en plots stonden ze met hun borstkas tegen elkaar. Jake vond dat hij deze man op zijn plaats moest zetten. Hij gaf hem een stevige duw om te laten merken dat hij ruimte wilde. De man viel met een smak op de grond. Dit was echter nooit

Jakes bedoeling geweest. Jake keek verbaasd, omdat hij niet verwacht had dat dit gebeuren zou. De man was stomdronken en niet in staat om zijn evenwicht onder controle te houden. Hier had Jake beter rekening mee gehouden. Stante pede waren alle ogen op hem gericht.

‘Foute boel,’ merkte Jimmy op.

Twee mannen hielpen de viezerik overeind en ze gingen onmiddellijk in een gevechtshouding staan. Nog drie andere kwamen achter hen staan. De man was kennelijk niet alleen in het café en ze waren gewapend. Twee van hen trokken een vlindermes en zwierden ze open. Ze spitsten zich volledig op Jake toe.

‘Doe je mee, Jessie?’ vroeg Jake.

‘Met plezier,’ bevestigde ze en ging naast hem staan.

De mannen stapten jachtig en zonder aarzelen op Jake af. Omdat Jessies houding liet blijken dat ze zou meedoen, was ook zij een doelwit geworden. Brend gooide een flesje bier tegen het hoofd van een aanvaller. Die was voor even de kluts kwijt, maar had niet lang nodig om zich te herpakken. Een gevecht brak los en Brend deed mee. Jimmy wilde zijn vrienden wel helpen, maar was daar – gezien de staat waarin hij verkeerde – allesbehalve bekwaam voor en dus bleef hij op de achtergrond. Zowel Jake als Brend als Jessie deden enkel wat nodig was om zich te verdedigen. Stoelen en glazen werden gebruikt als wapen. Jake ontwapende een man die met een vlindermes naar hem uithaalde – hij plooidde zijn arm en gaf een vuistslag in zijn gezicht om hem volledig buitenspel te zetten. De slag kwam aan als een blok beton.

Jessie werd door een van hun rivalen langs achter gegrepen. Ze werd op die manier belemmerd om haar armen te gebruiken. Er kwam meteen ook een tweede persoon op Jessie afgestormd. Die wilde haar een flink pak slaag verkopen, toen die zag dat ze weerloos was. Wanneer die belager dicht genoeg bij Jessie was, stootte Jessie zich af met beide voeten van de grond en leunde daarbij met haar rug tegen de man die haar vasthield. Ze duwde zo de belager

in aantocht krachtig met haar benen omver. Daarna gaf ze de persoon die haar nog steeds in een greep hield een kopstoot met de achterkant van haar hoofd en met haar elleboog stootte ze in zijn ribben. De man liet haar los – hij kon niet anders door de pijnscheuten. Jessie draaide zich rap naar hem om en gaf hem een vuistslag tegen zijn oog en vervolgens nog een kniestoot in zijn maag. De man viel kreunend neer. Hij had dit allemaal niet zien aankomen. Intussen stonden Brend en Jake hun mannetje tegen zij die het nog tegen hen wilden opnemen. Brend en Jake gooiden samen een man op een tafel en door hun brute kracht brak de tafel doormidden. De man lag ertussen met zijn armen de lucht in.

‘Brend, pas op!’ riep Jessie. Haar waarschuwing kwam geen seconde te vroeg. Brend draaide zich om en hij kon nog net de vuist van een man ontwijken, de andere vuist die al in aantocht was met zijn onderarm afblokken en hem tegen de kaak slaan.

Een van deze corrupte mannen trachtte Jessie te verwonden met een vlindermes dat hij van de grond opgeraapt had. Jessie ontweek zijn aanvallen meerdere keren. Intussen probeerde ze een opening te vinden voor een tegenaanval. De man maakte op een gegeven moment een uitgerekte beweging bij het uithalen naar haar. Jessie ontweek deze aanval, zag haar kans en sloeg terug ... en hard. Ze pakte hem het mes af en trapte hem bewusteloos met een achterwaartse trap tegen zijn hoofd. En zo was de laatste man van de tegenpartij die nog overeind stond, uitgeschakeld.

‘Opgeruimd staat netjes,’ sprak Brend.

‘Wat een stelletje schoften,’ oordeelde Jake. ‘Ik denk dat het tijd is om naar huis te gaan. Kom, Jimmy. Winstone volgt wel.’

Jessie en haar collega’s wilden maar al te graag vertrekken – de lol was eraf. Maar daar dacht iemand helemaal anders over. De vuile, zatte man die al deze heisa veroorzaakt had, trok een revolver en spande de haan ervan hoorbaar op.

‘Jullie gaan nergens naartoe,’ dreigde hij.

Jessie en haar vrienden bleven stokstijf staan.

‘Oh nee,’ momperde Jimmy, die nog op enkele meters van zijn vrienden stond.

‘Willen jullie nog iets tegen elkaar zeggen, voor ik jullie ombreng?’ vroeg de man. Jessie en haar kompanen keken elkaar ongerust aan. Ze konden niets doen. Net toen de man zijn vinger op de trekker plaatste en deze wilde overhalen, riep er plotseling een vrouwelijke stem: ‘Ronald, STOP!’ Hij werd tegengehouden door een onbekende dame van middelbare leeftijd die het café binnenkwam. Ze had blond, krullend haar dat op haar schouders rustte. Ze droeg een beige mantel met een bontkraag. Die jas moest vast een fortuin gekost hebben. Ze werd vergezeld door een grote man met een breed postuur. Hij was haast even gespieerd en net zo breed als Jake en leek zowat van dezelfde leeftijd te zijn als hij.

‘Wat doe je? Wat is hier gebeurd?’ vroeg de vrouw toen ze Ronald zag staan, richtend met zijn revolver op Jessie en haar collega’s en toen ze de mannen zag die op de grond crepeerden.

‘Ze vielen me aan, mevrouw,’ antwoordde Ronald.

‘Omdat *jij* mijn collega lastigviel,’ zei Jake om zich te verdedigen.

‘Wie viel hij lastig?’ vroeg de vrouw weetgraag.

‘Haar,’ antwoordde Jake, knikkend naar Jessie. De vrouw keek naar Jessie. Jessie zei niets, maar de vrouw zag in Jessies ogen dat Jake de waarheid sprak en geloofde hen. Ze keek weer naar Ronald.

‘Doe je wapen weg. Neem iedereen van ons mee naar buiten,’ commandeerde ze hem. Ronald deed onmiddellijk wat ze vroeg. ‘Jezus ... ik kan jullie geen tien minuten alleen laten.’

Winstone kwam van het toilet. Hij schrok zich te pletter, net zoals de andere doodgewone klanten die gezellig iets dachten te gaan drinken.

‘O, hemel,’ spuide Winstone toen hij de puinhoop en de mannen die met moeite van de grond opstonden zag. Hij keek meteen op

naar Jessie, Jake en Brend. Hij had direct door dat zij hierbij betrokken waren. Jimmy stapte naar Winstone om hem alles uit te leggen. Die uitleg wilde Winstone maar al te graag horen.

De vrouw kwam op Jessie, Brend en Jake afgestapt, terwijl haar brede metgezel op enkele meters afstand van haar bleef wachten. Het leek wel alsof die man haar bodyguard was. Hij verloor haar geen seconde uit het oog.

‘Mijn excuses voor hun ongepast gedrag. Ik moet hun blijkbaar nog manieren bijbrengen,’ stipte de vrouw aan, terwijl ze streng naar haar mannen keek, die voorbij kwamen om naar buiten te gaan. Ze stelde zichzelf voor en schudde Jessie, Jake en Brend de hand. ‘Nora Green,’ zei ze. ‘Ik hoop dat jullie geen klacht tegen hen zullen indienen. Ik heb hen *echt* nodig, weet je wel.’ Ze keek vooral Jessie aan. Zij was tenslotte de persoon die lastiggevallen werd.

‘We zullen erover nadenken,’ besloot Brend, maar dat was niet het antwoord dat de ijdele vrouw wilde horen. Vlug haalde ze iets uit haar jaszak in een poging hen te overtuigen.

‘Hier,’ zei ze. ‘Neem deze kaartjes. Het zijn vijf exclusieve tickets om binnen te komen op een evenement dat morgenavond zal doorgaan in het Natural History Museum van Los Angeles County. Er zal daar iets wonderbaarlijks tentoongesteld worden. Iets waarvan ik durf te wedden dat jullie het nog nooit gezien hebben en *dat* willen jullie *niet* missen.’ Jessie, Jake en Brend keken bedenkelijk. Ze waren nog niet overtuigd. ‘Er is eten en drinken ... de hele avond lang. De tickets kosten tienduizend dollar ... *elk*,’ voegde Nora er nog aan toe.

Jimmy hoorde het en riep: ‘We nemen ze!’ vanaf de plaats waar hij stond. Nora keek op – eerder met een blik van overwinning – en zijn eigen vrienden keken hem beduusd aan. Jimmy wandelde naar Nora – in de mate dat hij daar nog bekwaam voor was – en wilde de tickets aannemen, maar toen hij dat wilde doen, trok Nora ze abrupt terug.

‘Jullie krijgen ze ... alleen als jullie besluiten om hier niet verder mee te gaan,’ sprak ze.

‘Verder te gaan met wat?’ antwoordde Jimmy. ‘Is er iets gebeurd vanavond?’

Jessie keek verbluft naar Jimmy. Hij knipoogde naar Jessie en fluisterde: ‘Ik weet wat ik doe.’

‘Jij beslist,’ sprak Jake tegen Jessie.

‘We kunnen hetgeen ze aanbiedt niet afslaan,’ zei Jimmy, terwijl hij vooral naar Jessie keek om haar te overtuigen. ‘Het is een uitzonderlijke kans.’

Jessie zag hoe blij Jimmy van de tickets werd. Ze was zelf ook wel een tikkeltje nieuwsgierig geworden na wat Nora hun zonet verteld had.

‘Prima ... er is niets gebeurd vanavond,’ bevestigde Jessie uiteindelijk.

‘Uitstekend,’ uitte Nora. ‘Ik zal doorgeven dat er extra gasten komen en trouwens ... er zal ook een veiling plaatsvinden, dus voel jullie vrij om hieraan deel te nemen ... als jullie een paar miljoen dollar op jullie rekening hebben staan, tenminste.’ Ze gaf Jessie de tickets met een overdreven glimlach. ‘Kom, Ryder,’ zei ze en vertrok samen met haar lijfwacht.

Jessie staarde haar na. Die vrouw had een sterke indruk op haar nagelaten en een naar gevoel. Er klopt iets niet, dacht Jessie.

Hoofdstuk 3

Een geest uit het verleden

De volgende ochtend stond Jessie op uit bed. Ze had echter weinig geslapen. De uitstap van afgelopen avond was haar niet goed bevallen. Ze voelde zich stijf en had hier en daar blauwe plekken. Haar armen en benen deden zeer. Dat ze de afgelopen dag niet gewoon in haar sofa was blijven liggen, had ze zich nadien erg beklagd. Ze had de vorige dag een rustige avond verdiend na dat zwoegen en zweten tijdens de test, maar dat was alweer maar eens helemaal anders uitgedraaid.

Jessie vulde haar eerste vrije dag rijkelijk in met inkopen doen, de was, en ... bingewatchen. Ze verzong veel dingen om zich bezig te kunnen houden, maar desondanks kon ze Nora maar niet vergeten. Iets in Jessie vertelde haar dat ze voor deze vrouw op haar hoede moest zijn. Zulke dure tickets weggeven, alleen maar zodat Jessie en haar vrienden geen verdere stappen zouden ondernemen, leek voor Jessie overdreven. Hier zit iets achter, dacht ze. Maar wat? Zouden zij en haar mannen iets te verbergen hebben? Per slot van rekening waren dit Jessies zaken helemaal niet. Ze moest gewoon blij zijn met hetgeen haar aangeboden werd – een gezellige avond met haar vrienden – en er verder niets achter zoeken, maar zo was Jessie niet. Ze graaide naar haar gsm en belde naar Jimmy. De gsm ging over.

‘Hallo, Jessie,’ zei Jimmy, nog half slapend.

‘Hey. Ik wil je iets vragen. Wil je die vrouw van gisteren eens opzoeken op je zwaarbeveiligde laptop?’

‘Moet dat *nu*? Ik barst van de hoofdpijn.’

‘Nee, maar liefst wel tegen vanavond. Ik wil weten door wie we uitgenodigd zijn.’